

Ludmila Popelková, 15 let

Diagnóza: Přátelství

Místnost byla malá. Příliš malá. Její šedé zdi jako kdyby se přibližovaly s každou sekundou, co sedím u stolu v jejím středu a koukám do prázdna. V hlavě se mi toho děje tolik. Vše to utichne, když se vyšetřovatel s povzdechnutím zeptá již po třetí na tu stejnou otázku: „Dobře tak znovu. Kde jste byla, když došlo k její otravě?“

Pomalu k němu zvednu zrak. Tentokrát místo mlčení těžce vydechnu a s nádechem se přenesu do dní kolem incidentu.

14. Května 2024:

Zoufale se podívám na hodiny. Jsou dvě odpoledne a já nevím, kde mi hlava stojí. Každou chvíli mi zvoní telefon. Jednou z onkologie, potom pediatrie nebo interního oddělení.

Většina lidí nesnáší pondělky, já zase pátky. Pátek odpoledne je nejhorší. Všichni z toxikologie jsou na obědě. Všichni až na mě. Udělám několik krevních obrazů a hned zase s telefonem u ucha zkontroluju několik krevních vzorků pacientů s rakovinou.

Když se konečně vrátí sestry a pár kolegů, zoufale zaúpím a dám si čaj. S klidnější hlavou se podívám na výsledky testů a sepíšu několik zpráv. Jen první z nich odešlu, zazvoní mi osobní mobil. „Konečně! Nemohl jsem se ti dovolat. Hodně práce co?“ Tiše zaúpím. „Ještě ty jsi mi scházel. Nevířej se a mluv! Dnes opravdu nemám čas. A nemáš být v práci?“ zavrčím do telefonu a začnu sepisovat další zprávu, zatímco svého policejního kolegu a přítele Honzu poslouchám jen na půl ucha. „Vždyť taky jsem. Nenašla by sis na mě chvilku čas? Mám tady dva asi podnapilé řidiče a odmítají si dýchnout,“ ozve se po noční vyčerpaný Honza. „Nech mě se zamyslet,“ Odešlu další zprávu a promnu si kořen nosu. „Tak jo. Proč ale nejdeš za někým jiným? Bez ohlášení, jak máš zvykem,“ popichuju ho. „Protože jsi nejlepší?“ „To má být otázka?“ Zasměju se a usrknu si čaj.

Nachystám si přibližně 30 mg strychninu na testování. Než však stačím cokoli udělat, znovu mi volá Honza. Nezvednu to, ale jdu ke dveřím. Otevřu a unaveným pohledem pozdravím ještě unavenějšího Honzu a dva mladé muže ve věku mezi 18 a 20 lety. Oba vypadají, že jsou z dobrých rodin a minimálně z jednoho je cítit alkohol. Pustím je dál.

Oběma vezmu krev a udělám BAC (test koncentrace alkoholu v krvi). „Tak jo, hotovo. Zavolám Ti, jakmile budu mít výsledky.“

Současnost:

„To není odpověď na moji otázku,” přeruší mě vyšetřovatel. „Ptal jste se na den. Ne na čas,” řeknu s nezájmem a zdánlivě s výsměchem. „Každopádně, když jsem se konečně dočkala výsledků...”

15. Května 2024:

„Mám výsledky. Pan Havelka měl v krvi 0,3 promile se stopou morfinu a pan Strbáček 0.” dlouze zívnu. Odpovědí je mi pouze Honzovo zívnutí a mumlání. Pak položil telefon.

Chystám se jít domů. Vezmu si klíče, mikinu... Začne mi vibrovat telefon v kapse. „Skvělé. Už takhle dělám přesčas a teď zas někdo otravuje. Co jsem? Telefonní ústředna?” Pomyslím si našťavaně.

Nepodívám se, kdo volá, rovnou zvednu a do telefonu zavrčím: „Prosim?” Ticho. V duchu počítám do dvaceti. Chystám se zavěsit, ale ozve se kašlání. „Volám nevhod?” ozve se hlas, v němž okamžitě poznám svou dlouholetou kamarádku Edit. Hlas mi zvolní a v očích se mi při odpovědi objeví něha. „Ale kdepak, jenom jsem měla hodně práce a celý den s někým telefonuji. Akorát se chystám domů. Co potřebuješ?”

Následuje dlouhá odmlka přerušena posmrknutím a těžkým polknutím vody.

„Není mi dobře, mám horečku, zvracím...” „Mám se stavit?” přeruším ji a vezmu si nějaké léky na snížení horečky a sáhnu i po SiderALu (SiderAL je doplněk stravy s vitamíny, obsahující železo). „Nemyslím si, že je to vážné, jenom jsem se chtěla zeptat...” Edit se rozkašle. Vyrázím z laboratoře, a zatímco Edit kašle, pije a skoro lapá po dechu, vycházím z nemocnice a mířím k autu. Nastartuju motor své Oktávky a až se Edit uklidní, zeptám se: „Skončila jsi? Pokud ano tak jedu za tebou, nedělej hlouposti, dej klíčky od domu do schránky a lehni si do postele. Až budu u tebe, zavolám ti,” Přikážu jí a vyjedu z parkoviště.

Současnost:

Vyšetřovatel stále udržuje klid. Je však cítit, že uvnitř se chystá vybuchnout. „Můžu Vás na chvíli přerušit? Dobře. Nemám pocit, že tohle někam vede,” unaveně si promne spánky. „Nemohu Vám pomoci víc, pokud mi neřeknete, o koho jde. Během čtyř dní, o kterých mi říkáte, jsem byla v kontaktu s celým pracovištěm toxikologie a většinou pracovníků onkologie, pediatrie a částí infekčního oddělení. A to nemluvím o pacientech.”

Vyšetřovatel svěsí hlavu a prohrábne si krátké blond vlasy. Podívá se na mě. „V celé nemocnici byl v těchto čtyřech dnech strychninem otrávený pouze jeden pacient,” vysvětlí trpělivě. S úsměvem se opře do židle. „To není pravda. Měli jsme tam dva pacienty, kteří se přiotrávili výpary strychninu, a ve Vámi popsaných čtyřech dnech byl dovezen muž, co se pokusil předávkovat léky s jistým obsahem strychninu,” o čtvrtém člověku pomlčím. „Hlavně proto jsem měla nachystaný strychnin v laboratoři.”

Cítím se poněkud klidně. To však nevím, jakou otázkou mě vyšetřovatel velmi rychle uzemní a znejistí: „Všiml jsem si, že jste váhala při zmínce o počtu případů. Je něco, co jste zatím nezmínila?”

Ztěžka polknu a začnu se potit. Zdánlivě zachovám klid. Hlas mě však zradí, a tak se hluboce nadchnu a odkašlu si. „Nemyslím si to.”

Srdce mi buší jako o závod. „Zajímavé. Podle záznamů z toxikologické laboratoře byl ten den proveden test na strychnin ještě u jednoho vzorku, který není v oficiální dokumentaci. Můžete mi vysvětlit, proč?” Snažím se uklidnit, ale jenom více panikařím.

„A jak jsme se vlastně dostali od pacientů ke mně?” Vyšetřovatel mě však odbude pouhým: „Otázky tady klademe my, slečno.” „Dobře, ale já na ně nebudu odpovídat,” cítím, jak mi vysychá v hrdle a že je to slyšet i v hlase. Stále však doufám, že mám navrch.

„Dáte si vodu?” Jak jednoduchá otázka. Chci říct: Ano! Toužím po kapce vody, ale nechci, aby dostali moje otisky, aby věděli, na co v laboratoři jsem sahala hlavně já. Jen zavrtím hlavou. „Jak chcete,” vidím, jak se vyšetřovatel vyžívá v mé snaze nic neříct, mé snaze odolat pokušení... Co si to nalhávám? Stejně to zjistí. Ne teď!

Vyšetřovatel vnímá mé napjaté mlčení a s klidem ve tváři mi nabídne právníka. Ze všech sil se ho snažím neposlat do háje. Na konec ze sebe dostanu pouze: „Nepotřebuji právníka. Umím za sebe mluvit sama.” „O tom nepochybuji,” zasměje se detektiv. Dostal mě do kouta a každý dobře ví, že zvíře zahnané do kouta udělá nejvíce chyb.

Ve výslechové místnosti je ticho přerušované pouze tlukotem mého srdce a naším dýcháním.

Náhle se za mnou ~~prudce~~ otevřou dveře. Oba sebou prudce trháme. Do výslechové místnosti vešel uniformovaný policista. „Pane, můžete na chvíli?” Zeptá se cítící dusnou atmosféru mezi námi. Vyšetřovatel se usměje a kývne. „Jistě. Stejně jsme už skončili,” podívá se na mě. „Omluvte mě.”

Skvěle. Mám chvíli času... Nevím, zda mě někdo pozoruje, ale cítím na sobě tíhu pohledů. „Dýchej. Nic ti nehrozí. Nic neříkej,” uklidňji se.

Zhluboka se nadechnu a za mnou se opět otevřou dveře. Vráti se vyšetřovatel bez doprovodu. Úsměv na jeho tváři... Ten prokletý úsměv! Kdybych jen tušila, co ví a co chystá.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Kde jsme to skončili?“ Zeptá se provokativně. Podívá se do složky. Před tím ji neměl. Nenápadně nahlédnu. Na obrázku je mladá dívka. Nejspíš v kómatu. Nepoznám ji, dokud ke mně vyšetřovatel neotočí fotografii. „Poznáváte ji?“ Sevře se mi hrdlo. Nedokážu odpovědět, nemohu se nadechnout. Dívka je bledá, konečky prstů má jistě modré. Její čelist působí ztuhle a svaly křečovitě napnutě. V křeči zkřivený obličej mi nezabrání dívku poznat. „Je v pořádku?“ Vykoktám ze sebe roztřepeným hlasem a nejradši bych se proliskala. Brobůh není! Vždyť ji vidím. „Ano, žije. Je stabilizovaná, ale bude jí trvat, než se z toho dostane,“ následuje ticho, kdy nedokážu odtrhnout oči od ní. Vždy tak krásné a veselé. „Z vaší reakce soudím, že ji znáte?“ Sotva znatelně přikývnu. Ruce se mi chvějí. „Dobrá. Kdy jste ji naposledy viděla?“ Otázka mě zasáhne hlouběji než jakákoli kulka.

15. Května 2024:

„Edit nebudeme se hádat. Jedeš do nemocnice. Hned,“ Nikdy jsem neviděla nikoho radši sníst prášky. „Ty léky ti dlouho nepomůžou a na infekčním ti pomůžu víc. Prosím,“ Když si Edit postaví hlavu, nikdo s ní nehne. Většinou. Její kašel však odpoví za vše.

Při cestě do nemocnice zavolám kolegům na infekčním, že vezu kamarádku s příznaky COVID-19. Sotva ji předám do péče kolegům, začne se třást. Polije mě ledový pot. Co jsem to provedla?! Hned jí dám prsty do krku a počkám, než veškerý obsah jejího žaludku není na podlaze před námi, pak z kapsy vytáhnu krabičku aktivního uhlí a dám jí hned 250 mg. Modlím se, ať se jí nestane nic vážného, Víím, co jsem způsobila, ale nechápu, jak se to mohlo stát. Doktoři z infekčního se na mě podívají. Na štěstí jim stačí jedno slovo: „Strychnin.“ Vidí můj strach o ni. Na štěstí se na nic neptají.

Hned ji odvezou. Já jdu pro uklízečku a pomůžu jí s úklidem chodby, ať myslím na něco jiného.

Současnost:

„Pak jsem byla asi deset dní v karanténě a pak jste mi zaklepal na dveře vy.“ To se mi opravdu povedlo. Málem zabít svoji jedinou kamarádku, zapírat a pak všechno

vyvalit... Už vidím ty titulky: "Doktorka nebo dealerka? Toxikoložka ze Štramberka otráвила Editu E. (26). Omyl nebo pokus o vraždu?"

Zezelenám, ale pocit zvracení polknu. „Takže jste ji otráвила?“ Vyšetřovatel si rukou projede strniště na bradě a poškrábe si své blondaté vlasy. „Ano,“ přiznám. „Ale omylem. Musela jsem se přechytnout namísto SiderALu vzít Strychnin. Pořád jsem říkala, že vypadají stejně, ale nikdo mě neposlouchal.“ znovu se mi navaluje. Nabídne mi papírový sáček, který mu takřka vytrhnu z ruky. Rozedrané hrdlo, co pálí jako v ranách sůl je ta nejmenší bolest, co cítím.

Vyšetřovatel mi dá několik minut čas, ať se rozdýchám. Zatím si vyřizuje nějaký telefonát, čehož si ani nevšímnu.

Sotva se vyšetřovatel otočí na mě, aby mi oznámil, co se bude dít dál, vidí že v oné maličké výslechové místnosti, která nyní působí ještě temněji, skoro svítím, jak jsem bledá. Kolíbám se dopředu a zpět. Snažím se dýchat, ale bolest na hrudi a sevřené hrdlo mi v tom brání. Vyšetřovatel mávne do kamery a jde za mnou. Dřepne si na mou úroveň a klidně na mě mluví. Hlasy v mojí hlavě jsou však několikrát silnější. „Jsi zbytečná, příšerná kamarádka! Zabila jsi svoji jedinou kamarádku! Nemáš právo žít!“ mluví na mě hlasy. Srdce mi skoro vyskočí z hrudi, na štěstí mi z rychlosti dechu píchne v boku a já se částečně vrátím do reality.

„Poslouchejte mě, no tak. Dýchejte pomalu. Zhluboka nádech...“ napodobím nadechnutí a skoro se u toho udusím. „...pomalu. Dobře. Teď výdech.“

Moje tunelová vize se zaměřuje pouze na vyšetřovatele. Sotva zaznamenám ostré bodnutí do ramene. Trhnu sebou. „To je v pořádku, nic se neděje. Nadechněte se se mnou ještě jednou...“ Napětí začíná povolovat. „...jde Vám to skvěle. Teď výdech. Pomalu... Výborně.“

Zatímco hlasy v mojí hlavě tichnou, všímám si, že už dýchám celkem klidněji. Zvednu hlavu a do očí mi svítí prudké bílé světlo. Kde se tady vzalo? Pevně zavřu oči, vložím si hlavu do dlaní a dýchám.

Konečně rozeznám i další hlasy za mnou. Nějaká žena říká: „Potřebovali bychom si ji vzít s sebou. Nejvíc nebezpečná teď bude pro sebe,“ cizí mužský hlas se přidá: „Dnes toho na ni bylo hodně a potřebuje si hlavně odpočinout,“ začnu si masírovat spánky. Znovu začnu zvracet. Tentokrát je to spíš dávení se vzduchem. Netrvá to dlouho, ale bolí mě břicho.

„Pošlu s Vámi policistu. Nemůžu ji teď nechat bez dozoru. Ne po tom, co se přiznala, že někoho omylem otráвила,“ obě osoby souhlasí, a zatímco žena mi vysvětluje co bude dál vejde uniformovaný policista a všichni tři mě vezmou do auta.

Z následujících několika dní si toho moc nepamatuju. Jediné, co mi utkvělo v paměti výrazně jsou pokusy doktorů o rozhovor se mnou a nechutné prášky chutnající jako chemicky upravený kouř z cigaret zhmotněný do tablet.

Jsem pod neustálým dohledem a odmítám s kýmkoli mluvit. Chtěla bych mluvit s Edit... Musím s ní mluvit, ale nikdo mi to nedovolí. Dlouhé hodiny se tím trápím, avšak mě napadne napsat jí dopis. Určitě mi ho budou kontrolovat, ale to je jedno. Teď už ano.

„Jak se cítíte?“ Zeptá se doktor vejda do místnosti. S trhnutím zvednu hlavu a až rozpoznám doktora, uklidním se. Prvně za celou dobu tady promluví: „Dobře, asi. Jo, myslím, že dobře.“ Odkášu si a poposednu na posteli. Vezmu si prášek, který mi doktor dá. Po polknutí se ušklíbnu. Pořád je to ten stejný hnus. „Doktore?“ Oslovím ho, než odejde. Otočí se. „Můžu dostat papír a tužku prosím?“ „Jistě,“ Doktor se usměje, pohladí si lesklou pleš. Právě v tu chvíli odejde a nechá mě o samotě. Než zavře dveře, zahlédnu uniformovaného policistu před dveřmi mého pokoje.

Takže teď mě ještě považují za blázna? Dobře, člověk musí pracovat s tím co má. Ne?

Projdu se k oknu. Pozoruji ptáky, stromy, ulici pod sebou... Zasním se při pohledu na auta, všechny ty lidi a zvířata. Něco mám v botě. Tlačí mě to. Fruskuje... Ne rozčiluje mě to! Už si ji chci sundat a podívat se co v ní mám, ale do pokoje vejde sestra. Krom toho, že mi nese trochu vody, v její ruce je i papír a tužka.

Jen co dostanu vodu, doslova ji do sebe kopnu. V hrdle mám jako na poušti. Poděkuji a bíle líčená místnost se opět ponoří do ticha samoty mých, obvykle tolik hlasitých a neposedných, myšlenek. Sednu si pod okno a začnu psát.

Dlouze rozjímám nad každým slovem, každou čárkou. Venku se rozprší, ulice se vylidní. Jen tu a tam občas pípne pták. Nepostřehnu tuto změnu. Sedím a píšu. Když již nevím jak dál, podepíšu to a začnu črtat tužkou moji nejoblíbenější a nejživější vzpomínku s Edit. Kreslím ji, když jsme se bavily o nadpřirozenu a hudbě a všem.

Zavřu oči a za zvuku deště se snažím rozpomenout na jednoho plyšáka, kterého jsme spolu vymysleli. Začnu kreslit plyšáka mravenečníka, co má vlasy na hlavě a zádech. Tak moc mi připomínají ježka. Plyšákovi přikreslím i pruhy a velký úsměv. Přesně jako jsme nakreslily my dvě. Jen tenhle působí smutněji...

Dopis i s tužkou položím na postel. Sundám si botu a vytáhnu kamínek. Zvuk deště mě uklébá ke spánku. Probudí mne sestra, která mi nese léky. Po jejím odchodu se zaposlouchám do kapek vody kapajících ze stromů a z okapů. Neustálá kontrola, a jejich mýlka o mém duševním stavu mi ubližuje.

S každým dnem, kdy jsem zavřená pouze v jedné místnosti, s občasnou procházkou jinam, kde mi doktoři kladou stále nové otázky, mě vysiluje.

Nejím prášky, jen je vkládám mezi zuby, vypiju vodu a vyplivnu. Občasně zaslechnu v hlavě hlas. Necítím se díky němu tak sama, ale někdy je jeho šeptání kruté a otravné.

„Copak? Zase sama?“ Už zase. Vymýšlím si ho, abych nějak vyplnila ticho. Já mám vést konverzace. Ne on. „Nemluvíš se mnou? Nevadí. Můžu se bavit i sám,“ řekne ten hlas. Posadím se pod okno a zaposlouchám se do zvuků ulice pode mnou. Ještě chvíli a opravdu sem budu patřit.

Zasním se a přichozí policista mě vyleká. Nese mi dopis ze soudu. Úplně jsem zapomněla, že v době mé nepřítomnosti proběhl soud. Nevnímám, co mi policista říká. Oddechnu si, že Edit je v pořádku. Co je horší a skoro to nezaznamenám je, že mám 3 roky podmínku od propuštění z ústavu a 4 roky zákaz činnosti. Další celkem dobrou zprávou je, že mě pustí za 8 dní.

21. Června 2024

První den mimo ústav. Cítím se lépe, ale ne o moc. Zlepší se to ve chvíli, kdy mi napíše Edit, že se sejdeme dnes večer u lesa.

Nemám tušení, kde jsem, nikdy jsem tady nebyla. Kolem mě je tma, mlha. Okolí ~~je~~ ^{je} panuje zvláštní ticho a chlad. Pod nohama asfalt, a když se otočím, objeví se řada pouličních lamp. Na konci této cesty je autobusová zastávka, betonová, otevřená kostka se střechou zkosenou na pravou stranu, za ní tmavý, nijak hustý les a po pravé straně jediná lampa, je skoro dvojnásobná než zastávka. Její světlo se láme o kapičky mlhy a rozptyluje se do okolí.

Jdu k zastávce. Najednou na mě zezadu skočí člověk. Leknu se. O koho jde poznám z jejího smíchu. „Edit!“ zařvu smíchem, zatímco ona mě obejmě. Objetí jí vrátím a cítím třes svalů a radost, že ji vidím.

Chci se jí omluvit za svůj omyl, ale ona je rychlejší a s nadšením malého dítěte mi oznámí, že ty čtyři roky, co nebudu moci pracovat v nemocnici, můžu pracovat u ní v hospodě, kterou vede se svým přítelem. S tichým díky a vědomím, že se k práci v nemocnici nevrátím, ji k sobě přitisknu.